

JOAN F. MIRA

“Hi ha un corredor llarg amb vidres, i a l’altre costat, les sales amb les caixes de plàstic transparent on els infants reposen amb un mínim bolquer. A l’hora de les visites, els pares es posen una bata verda, s’acosten als infants tan desvalguts, introdueixen les mans pels forats de la caixa i acaricien amb suavitat extrema el cos dels seus fillets”

Incubadores

Quan jo era menut, a la casa on vivíem a l’Horta, mon pare, entre altres activitats poc productives, havia instal·lat una granja avícola. Mon pare era un home metòdic, llegia llibres d’avicultura moderna –llibres americans–, i portava i ens feia portar un control rigorós dels pocs centenars de gallines, cadascuna de les quals duia en la pota una anella numerada i tenia una fitxa on calia anotar cada dia els ous que ponia. La granja no va ser mai gran cosa, ja poden pensar, ni va donar mai altre benefici a la família que no fóra l’implacable treball de neteja, recollida dels ous, preparació del pinso, i altres quefers que ens ocupaven la major part del temps lliure o no lliure: família que treballa unida romandrà unida, si no es barallen abans. A mi, en qualsevol cas, el que més em fascinava era l’habitació de les incubadores. Mon pare degué trobar el model en algun número de la revista *València Avícola*, a la qual estava subscript: les incubadores eren unes andròmines considerables, com uns grans caixons amb potes, funcionaven amb foguerets de petroli (de fum pudent, com el foguer de la cuina), i tenien unes finestretes per on es podia veure l’interior. De manera que agafàvem els ous de les gallines cobertes pels galls –gallines selectes, ponedores de primera–, els col·locàvem a la incubadora, i al cap de tres setmanes començaven a eixir els pollets. Aquesta era la festa, per a mi: veure eixir els pollets, tan petits i tan tendres, observar com trencaven la closca de l’ou, com treien el cap mullat i quasi sense ploma, i com s’estiraven molt a poc a poc, obrien les dos parts de la corfa i finalment es posaven drets, pelats i humits, indefensos, però ben calentets en la nostra incubadora. Quan ja estaven eixuts i caminaven, passaven un dia o dos en un altre caixó també calent, fins que podien ja córrer i picossejar el menjaret en pasta, encara no pinso sòlid. D’aquelles contemplacions infantils em va quedar, potser, una certa intensitat de la tendresa que la natura ha posat en els adults davant de la indefensió dels cadells molt petits, dels animallets innocents i menuts, de totes les criatures quan tenen a penes pocs dies.

Si he recordat ara mateix la vella i rudimentària incubadora dels ous i dels pollets és per causa d’una altra incubadora, aquesta de criatures humanes. Llavors, en aquella infantesa una mica tocada d’avicultura elemental, jo no podia pensar que passats molts anys, més de mig segle, em trobaria acudint cada dia a contemplar des de darrere d’un vidre una sala d’incubadores humanes, en una de les quals una nena petita, de pes encara escàs, de pocs dies d’edat, passa el seu temps tan fràgil esperant el moment de poder viure a casa, amb el pare i la mare, de poder fer la mateixa vida que els altres infants. La nena és la meua néta, i un parell de vegades al dia ens deixen acudir a la secció dels nounats que necessiten atencions especials, caloreta, controls i vigilància. Hi ha un corredor llarg amb vidres, i a l’altre costat, les sales amb les caixes de plàstic transparent on els infants reposen amb un mínim bolquer.

A l’hora de les visites, els pares es posen una bata verda, s’acosten als infants tan desvalguts, introdueixen les mans pels forats de la caixa i acaricien amb suavitat extrema el cos dels seus fillets. Els visitants externs ens ho mirem des de l’altra part dels vidres, contemplem aquella escena que combina estranyament la fredor de la tecnologia hospitalària amb la tendresa dels gestos i les mans dels joves pares i mares, i esperem el dia que nosaltres, els avis o els oncles, també podrem tocar el cos d’aquestes criatures mínimes, tindre’ls als braços i mirar-los de prop. A mi, que vaig créixer mirant com naixien pollets humits, la contemplació d’aquestes criatures, tan petites i tan intensament humanes, em commou les entranyes.